

OKTOBER

ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 2

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Sveti Frančišek Saleški je zelo ljubil otroke. Če je sle mogel, jih je zbral okrog sebe, pa jim je kaj lepega pripovedoval. Nekoč so prišli otroci k njemu na vrt. Vse drevje na vrtu je bilo v najlepšem cvetju. Solnce je sijalo, tički so žvrgoleli, bilo je lepo kakor v raju. Pa je sveti Frančišek pripovedoval otrokom, kako lepo je bilo tisti čas, ko sta še Adam in Eva živela v rajskem vrtu. Tam ni bilo ne lakote ne žeje ne mraza ne vročine, nobena težava jima ni kalila srečnega življenja. Sprehajala sta se med dehtečimi rožami, tički so peli vesele pesmi in jima sedali na rame. Bilo je res rajsko lepo. Največja sreča pa je bila v tem, da sta smela Adam in Eva govoriti z ljubim Bogom. Kakor dober oče je prišel k njima v raj, vsak dan tako, pa so se pogovarjali med seboj kakor v dobri družini. Tako je pripovedoval sveti Frančišek. Otroci so poslušali z odprtimi usti. Vsi so bili zamišljeni v tiste zlate stare čase. Pa je majhen deček sredi tihote žalostno vzdihnil: »Kako je škoda, da zdaj ni več tako!«

Res je škoda, da rajske sreče več ni. Ko bi vsaj Adam in Eva ne bila grešila. Tako pa sta z grehom napravila raj, ne le zase, tudi za nas. Vendar nam je od raja še nekaj ostalo. Kaj neki? To, otroci, da se moremo še danes z ljubim Bogom pogovarjati. Lju-

beznivo prihaja k nam in se skloni do nas in posluša naše besede. Pa nam ni treba romati v sveto deželo, da pridemo k Bogu. Na vsakem kraju ga lahko najdemo; vsak trenutek nas rad sprejme in posluša. Vi se čudite: Kako in kje? Ali niste že uganili? Z ljubim Bogom se pogovarjamo v molitvi. Saj molitev res ni nič drugega kakor pobožen pogovor z Bogom. Pri molitvi pridemo k Bogu. Naša duša se dvigne prav do božjega prestola. Pa gledamo v duhu dobri obraz nebeškega Očeta in mu lahko povemo vse, prav vse, kar nam na srcu leži. Kdor zna lepo moliti, se mu včasih pri molitvi tako lepo zdi, kot bi ga Bog pritisnil na svoje srce. Ves je razveseljen, ves kakor spremenjen.

Tako se je zgodilo Jezusu. Šel je nekoč na goro Tabor. S seboj je vzel tri učence: Petra, Janeza in Jakoba. Ves utrujen je bil dobri Jezus od dela, ko je učil množice. Zdaj bi bil rad malo sam, da bi se lahko v miru pogovoril z nebeškim Očetom. Ko so prišli vrh gore, so učenci posedli, tudi oni so bili trudni. Jezus pa se je zatopil v molitev. In glejte, ko je molil, se je naenkrat čudežno spremenil. Njegov obraz se je zasvetil ko solnce in njegova oblačila so postala bela ko sneg. V nebeški svetlobi sta se prikazala Mozes in Elija in sta govorila z Jezusom. Sveti Peter in njegova tovariša so bili nad tem vsi prevzeti. Tako lepo se je vse to svetemu Petru zdelo, da je ves navdušen rekel Jezusu: »Gospod, dobro je, da smo tukaj!« Najrajši bi bil kar za zmeraj tam ostal.

Jezus se je spremenil med molitvijo. Čudežno lep je bil in svetel. Božja slava je žarela nad njim.

Tudi naša duša je vsa lepa in svetla, kadar pobožno molimo. Ta dušna lepota se še na obrazu zrcali. Kadar je sveti Stanislav pobožno molil v cerkvi, je bil kakor zamaknjen. Njegov obraz je bil večkrat razsvetljen od nebeške luči. Ljudje so ga z začudenjem opazovali. Včasih gledam pridne otroke pri molitvi. Roke so lepo sklenili, oči so obrnjene k oltarju, usta govore svete besede, duša se pogovarja z Bogom — gledam jih, pa si mislim: Glej, kakor angeli! Nekaj angelskega je v obrazu otroka, ki je zatopljen v pobožno molitev.

Otroci! Nič preveč ne rečem, če vam povem: Molitev je naše najlepše opravilo na zemlji. Nekdo je rekel: Poleg svetega obhajila je molitev moja največja sreča. Pri svetem obhajilu prejmem Jezusa v srce, pri molitvi pa se z njim pogovarjam.

Pa se dobijo ljudje, ki jih je sram moliti. Kako so nespametni! Menda vendar ni takega med nami? Marijini otroci smo. Kako bi mogli biti Marijini, če bi se molitve sramovali?

Otroci Marijini! Radi molite! Moliti se ne sramujte nikoli in nikjer!

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

az pa brevir molim; vsak dan ga molim, kadar je v Angelčku,« se pohvali Čeferinova Marjančka, tista jezična, ki jo vsi poznate.

»Kako ga moliš?« vpraša Tone Grahut in jo pogleda izpod čela.

»Tako, da vsak dan preberem v Angelčku o tistem svetniku, ki je o njem tisti dan otroški brevir.«

»Jaz tudi, pa še en očenaš zmolim vsak dan tistemu svetniku na čast,«

se pobaha Štefenakov Tinče.

»To še ni dovolj,« oporeče Selanov Jože.

»Kaj pa je še treba?«

»Posnemati je treba svetnike!«

»Kako?«

Tone Grahut razlaga: »Tako, lejte! Če ste videli, kako sv. Václav nosi drva revežem, pa ti Štacunarjev Mirko, ki ste doma bogati, daš lahko temu-le Škufčevemu Nacetu malo kruha, ko je lačen! Če ste brali, kako se je sv. Nikolaj postil, pa tebi Slavko ni treba zmeraj bonbončkov lizati, pa daj tiste dinarčke rajši za zamorčke! Če ste brali, kako je bil sv. Jožef Kupertinski pokoren, pa dajmo vsi zanaprej rajši ubogati starše! Ti pa, Čeferinova Marjančka, bodi